

Arrest

nr. 194 685 van 8 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van partner in een wettelijke samenwoning met mevrouw C.V., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 5 december 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 22 april 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.12.2016 werd ingediend door;

De vermeende Naam: D. Voornamen: K. A. Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...).1991 Geboorteplaats: M.

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan geen toepassing genieten van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Gezien betrokkene als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet dient voor te leggen. In artikel 41, tweede lid is daarover opgenomen dat ‘de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...)’. In het desbetreffende artikel 2 van de wet van 15.12.1980 staat dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

‘1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel,

Hij heeft ter staving van zijn identiteit en nationaliteit gebruik gemaakt van een niet authentiek paspoort om zich te identificeren. Dit blijkt uit het onderzoek dat de Federale politie (namelijk de centrale dienst ter bestrijding der valsheden dd 28/10/2016) heeft ingesteld naar het paspoort (zie daartoe het rapport in Het administratief dossier).

Overeenkomstig het principe ‘fraus omnia corrumpit’ kan de aanvraag niet tot het verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd.

Gezien deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1.2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf In België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enige medische problematiek blijkt nergens sprake. Gezien betrokkene verder niet kan geïdentificeerd worden, kan niet worden vastgesteld wie zijn gezin of familie zou zijn en kan derhalve zijn gezins- en familieleden niet geschaad worden, evenmin als het belang van enige minderjarigen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de miskenning van het 'fraus omnia corrumpit' principe.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en miskenning van het 'fraus omnia corrumpit' principe.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf aan verzoeker geweigerd wordt en dat hij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten omdat hij bij de aanvraag gezinshereniging een niet-authentiek paspoort voorlegde:

"Hij heeft ter staving van zijn identiteit en nationaliteit gebruik gemaakt van een niet authentiek paspoort om zich te identificeren. Dit blijkt uit het onderzoek dat de Federale politie (namelijk de centrale dienst ter bestrijding der valsheden dd 28/10/2016 heeft ingesteld naar het paspoort (zie daartoe het rapport in het administratief dossier).

Overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit' kan de aanvraag niet tot verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd."

De bestreden beslissing is gestoeld op het 'fraus omnia corrumpit' beginsel.

Volgens het Hof van Cassatie houdt dit algemeen rechtsbeginsel in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Er moet voldaan zijn aan twee voorwaarden. Enerzijds moet degene tegen wie het beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium).

Aan de politie te Roeselare verklaarde verzoeker het volgende:

"Vraag: Waar en bij wie hebt u uw Senegalees paspoort verkregen?

Antwoord: In Frankrijk, in de Senegalese ambassade.

Vraag: Hoe komt het dat het paspoort is afgeleverd in 2015, u was dan toch al terug in België?

Antwoord: Als je een paspoort wil, ga je beter naar Frankrijk want het gaat daar veel sneller en de ambassade is veel groter.

(...)

Vraag: Hebt u uw paspoort effectief verkregen bij de Senegalese ambassade in Frankrijk? Antwoord: Ik heb het paspoort niet persoonlijk verkregen op de ambassade in Frankrijk. Ik heb het paspoort verkregen via F. K. Ik denk dat hij illegaal is hier. F. woont in Brussel. Die F. gaat elk weekend naar Frankrijk. Vijf a tien dagen later komt hij terug met je paspoort."

Vraag: Doet die F. dat voor veel mensen?

Antwoord: Ja, als hij problemen hebt dan is hij het die het altijd regelt.

Vraag: Hoe bedoel je, problemen?

Antwoord: Als je problemen hebt met papieren of als je problemen hebt. Voor administratieve dossiers moet je bij hem zijn.

Vraag: Dat is toch een beetje vreemd, bij iemand die hier misschien zelf ook illegaal is? Antwoord: Ik weet niet of hij illegaal is of niet. Maar in ieder geval, ik denk dat hij legaal is. Hij rijdt rond met een wagen, dus normaal gezien heeft hij dan ook een rijbewijs.

Vraag: Hoe komt het dat je zo 'n groot vertrouwen hebt in die man?

Antwoord: Ik was een beetje verloren en dan maak je fouten. Ik heb ook fouten gemaakt bij DVZ. Ik was moe. Ik heb hem gewoon vertrouwd zoals iedereen." (stuk 2, p. 5-6)

Dit verslag van politieverhoor kadert in het onderzoek naar het paspoort dat verwerende partij in de bestreden beslissing citeert en maakt dus deel uit van het administratief dossier van verzoeker.

Uit het verslag blijkt dat de subjectieve voorwaarde voor toepassing van het 'fraus omnia corrumpit' principe niet is vervuld. Er is immers geen sprake van kwaad opzet.

Verwerende partij heeft dus een foutieve toepassing gemaakt van het 'fraus omnia corrumpit' principe, dat in casu niet tot de bestreden beslissing kon leiden.

Verwerende partij heeft bovendien geen rekening gehouden met alle nuttige stukken uit het dossier. Nochtans wordt dit voorgeschreven door de zorgvuldigheidsplicht, die voorziet dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. " (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

De inhoud van het politieverlag werd niet in aanmerking genomen.

Met de bestreden beslissing schendt verwerende partij daarom het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de thans bestreden akte is gestoeld op de vaststelling dat de verzoeker bij zijn aanvraag gebruik maakte van een niet-authentiek paspoort. De verzoeker betwist niet dat het voorgelegde paspoort vals is - zoals ook blijkt uit het 'analyseverslag' van de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten d.d. 28 oktober 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt - doch hij betwist dat er sprake is van 'fraus' of bedrog. Hij stelt dat uit een politieverhoor zou blijken dat er geen sprake is van kwaad opzet waardoor het subjectieve criterium, dat inherent is aan het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', niet zou zijn vervuld. De verzoeker verwijst hiertoe naar en citeert uit het bij het verzoekschrift gevoegde verslag van een politieel verhoor van de politiezone RIHO d.d. 6 maart 2017. Hij besluit dat een foutieve toepassing werd gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' en dat tevens de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de inhoud van het politieverlag niet in aanmerking werd genomen.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter zodat hij de regelmatigheid van de aangevochten administratieve beslissingen dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissingen kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens en stukken die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden akte blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, dat de vaststellingen met betrekking tot het vervalste paspoort niet zijn gestoeld op het door de verzoeker bijgebrachte politieel verhoor, doch wel op het verslag van de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten d.d. 28 oktober 2016. Het door de verzoeker bijgebrachte verslag van politieel verhoor dateert van 6 maart 2017, terwijl de bestreden beslissingen werden genomen op 5 december 2016. Het staat dan ook vast dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen geen kennis kon hebben en dus ook geen rekening kon houden met de inhoud van het verhoorverslag van 6 maart 2017.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde, gelet op de gegevens die kenbaar waren op de datum van de bestreden beslissingen, met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of dat de bestreden beslissingen niet op zorgvuldige wijze werden voorbereid. De verzoeker

toont met zijn betoog evenmin aan dat op foutieve wijze toepassing werd gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*'.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' is niet aangetoond.

Bijkomend merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek. Hij betwist immers niet dat het door hem voorgelegde identiteitsbewijs een vervalst paspoort betreft. Zoals in de bestreden akte wordt aangegeven, dient overeenkomstig artikel 52, §2, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van de identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet te worden gevoegd. Het spreekt voor zich dat een vervalst paspoort geen bewijs van de identiteit kan vormen. Het middel waarin niet wordt betwist dat een vervalst paspoort werd voorgelegd ter bewijs van de identiteit en waarin geenszins wordt gesteld noch blijkt dat bij de aanvraag enig ander geldig identiteitsbewijs werd gevoegd, kan de verzoeker *in casu* niet tot voordeel strekken. Overeenkomstig artikel 52, §3, van het voormelde koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient in voorkomend geval immers hoe dan ook een nieuwe bijlage 20 te worden afgeleverd.

Het enig middel is, zo het al ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE